

TUSINDÅRSSKOVEN

Har du nogensinde prøvet at vågne op i en fortryllet skov før? nej vel, men det har jeg altså. Det hele startede som en ganske normal tirsdag. Jeg stod op, tog tøj på, spiste morgenmad, men pludselig mistede jeg appetiten da jeg kunne lugte noget. Jeg var ved at KASTE OP da jeg så den. En hundelort, eller en Busterlort. Buster er vores hund, han er en Amerikansk bulldog, og han ved åbenbart ikke at toilettet er udenfor og ikke i stuen.

Nå men jeg gjorde klar til skole. Jeg tog bussen til skole og det var meget normalt. Det var det samme som alle andre dage. Vi havde dansk, matematik, engelsk, tysk, men i fysik kemi skulle jeg på toilettet. Da der var en dør, jeg aldrig havde set før. Selvfølgelig var jeg nysgerrig, så jeg gik ind. Det er så det sidste jeg husker.

Jeg kunne lugte gran, da jeg kom til mig selv. Det duftede af granskov. Så jeg blev helt forbavset da jeg åbnede øjnene. Det var en skov, men ikke en granskov, men en bøgeskov. Træerne strakte sig højt op i den lyseblå himmel. Det var efterår, men alligevel var det de grønneste træer, jeg nogensinde havde set. Græsset jeg lå på var olivengrønt, og mosset var blødt, og jeg ville bare blive liggende, men jeg lagde mærke til noget ved træerne. Der var små døre og vinduer i dem. Jeg rejste mig op, for at se hvad det var, da en af dørene gik op. Jeg blev helt forskrækket, så jeg faldt på jorden igen. En lille dværg stak hovedet frem, og bagefter resten af kroppen. Han havde et stort ildrødt fuldskæg, store grønne øjne, fuldstændig ligesom skovens træer, en uldkåbe, et par uldbukser og et brunt læder belte, for at holde kåben sammen og nogle sorte lædersko, med noget ulveskind oppe i toppen, for at holde dem varme.

Han strakte armene, og resten af kroppen. Han stoppede sin udstrækning, da han så mig. Han gik hen til mig, og jeg frøs. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle forvente, om jeg skulle dø som fjortenårig eller om jeg skulle leve i den her smukke skov resten af livet.

Han kom hen til mig og spurgte "Hvad laver sådan en som dig her?" han havde sådan en ru, men stadig rar og venlig stemme.

"Øhh det.. det ved jeg ik' rigtigt"

"Nå det er da ikke for godt", sagde han og kløede sig i håret. "Det er da ikke for godt" gentog han.

"Nej det er det vel ik'" sagde jeg. Der var et par sekunders stilhed, men han afbrød den.

"Nå øhh jeg hedder Gandalf" der gik lidt tid før at jeg sagde noget "Gandalf" jeg smagte lidt på det.

"Gandalf" gentog jeg.

"Ja Gandalf, hvad med dig, hvad hedder du?"

"Oh det må du undskylde, jeg hedder William."

"William det er da et sjovt navn det har jeg aldrig hørt før"

"Jeg har heller aldrig hørt dit navn, men det er lidt mærkeligt at du aldrig har hørt mit før, det er på førstepladsen i danske drengenavne"

"Nå.. nå, men vi er jo heller ikke i Danmark"

"Er vi ikke?"

"Nej vi er i Tusindårsskoven"

Jeg ville gå lidt på opdagelse.

Jeg fandt en lille lysning. Den var fyldt med mørke lillae lavendler, hvor der i midten var der en afhugget træstamme, hvor man kunne sidde og læse eller se på de masse sommerfugle og høre fuglene pippe.

Jeg satte mig der og bare ja bare tænkte. Jeg tænkte på mor og far og på min lillesøster Mynthe, nok mest på mor og far, hvor bekymrede de måtte være. At deres søn ikke kom hjem fra skole, og frk Lund, som sikkert tror at jeg har diarre fordi jeg har siddet på toilet i over en time, og at hun så tjekker op på det, og når hun ser at jeg ikke er der, tror hun sikkert at jeg har pjækket!. På en måde vil jeg bare blive, men jeg vil også sige til mor og far at jeg stadig lever.

Gandalf havde sagt at jeg nok skulle sove, hjemme hos dem.

Jeg gik langs med stien, men ikke på stien, jeg kunne li' at høre kvistene knække.

Fuglene pippede stadig, men solen var ved at gå ned. Det var den smukkeste solnedgang, jeg nogensinde har set. Den startede med orange så blev den lyserød og til sidst blå.

Hjemme hos Gandalf, var alt lavet af det smukke bøgetræ. Alting var også mindre, fordi at der kun var dværge i Tusindårsskoven, havde Gandalf sagt.

Der var otte etager, fordi der var to rum på hver etage.

Når man kom ind, var der stuen. Det var et stort rum, der var ikke to , men kun et rum. Det var fyldt med billeder og portrætter, af hans familie, kone, søn og datter.

Hans kone hed Røskva, og havde det samme ildrøde hår som hendes mand. Hun havde en blå uldkjole, og en strikket poncho hængende ned over skuldrene, og de samme slags støvler som Gandalf. Røskva havde nu ikke grønne øjne, men havblå, som havet på Hawaii.

Hans søn Bue, havde også det røde hår som sine forældre. Bue var tolv, og var i lære som skovhugger, Gandalf var også skovhugger. Han havde en grøn uldtrøje, og et par grønne uldbukser, og igen de sorte støvler med ulveskind i toppen. Han havde også de havblå øjne som sin mor.

Gandalfs datter Hyben, havde det samme ildrøde hår som resten af familien. Hun var tretten, og havde de samme store grønne øjne som sin far. Hun havde den samme farve mørke lilla kjole som lavendlerne i lysningen. Hun gentager støvlerne, men med lammeskind, i stedet for ulveskind.

Jeg spiste hjemme hos gandalf. Røskva havde lavet kalvesteg med stegte svampe. Det smagte overraskende godt, og svampene smagte lidt af kartoffel, eller noget lignende. Vi spiste med knive, gafler og tallerkner, lavet af bambustræ, som Bue havde fældet.

Jeg skulle sove oppe på øverste etage, hvor der var den smukkeste udsigt, over en sø. I søen svømmede der svaner og...

... og jeg er på skolens toilet. Havde det hele bare været en drøm!?. Det havde følt så... så virkeligt, og så var det bare en drøm. Jeg mærkede noget, dinglende på min hals. Det var en halskæde, men ikke hvilken som helst halskæde, det var den grønne juvel halskæde, som Røskva havde givet mig, efter vi havde spist.